

Filmovka ve znamení očí a roušek

Kulturní nabídku letošního léta výrazně omezila koronakrize, jeden filmový festival se ovšem nakonec koná. V pátek začala v Uherském Hradišti **46. Letní filmová škola**, která potrvá do středy, kdy ji zakončí světová premiéra novinky Bohdana Slámy Krajina ve stínu.

IVA PŘIVŘELOVÁ

UHERSKÉ HRADIŠTĚ (od spolupracovnice LN na filmovém festivalu) Navzdory posunutí termínu a zkrácení programu na šest dní je o Letní filmovou školu (LFŠ) velký zájem, řada projekcí je plná. S ohledem na současná hygienická opatření si návštěvníci při větším počtu než sto lidí v sále nasazují roušky, na což je vždy upozorní nápis na plátně. Letošní vizuál, který se po loňské puse soustředí na oči, tak dostal nový význam.

Hlavní zahraniční hosté nakonec nedorazili

„Doufáme, že ukážeme nejen dalším organizátorům, že to je možné, a že naše poselství přinese určitou naději a uklidnění, že je potřeba hledat cesty, jak se v dnešní době naučit žít s veškerými výzvami, jak nestrkat hlavu do písku a nenechávat se vystresovat,“ řekla ředitelka Filmovky Radana Korená na tiskové konferenci těsně před zahájením akce a vzápětí poděkovala za podporu městu Uherské Hradiště. Letní filmová škola odstartovala jen několik hodin poté, co zrušení kvůli koronaviru

Očekávání a disciplína. Publikum před zahajovací projekcí filmu Havel v uherskohradištském kině Hvězda.

oznámil těšínský festival Kino na hranici.

Dva hlavní hosté ze zahraničí na Moravu nakonec ze zdravotních důvodů nedorazili. Německá herečka Hanna Schygullová návštěvu slíbila na příští rok, vдова po Andrzejovi Wajdovi, 90letá scenografka Krystyna Zachwatowiczová alespoň nahrála svou Lekci filmu, která se bude v Hradišti promítat dnes dopoledne. O Wajdovi, jehož filmovková retrospektiva se soustředí na literární adaptace, diváky vzdělává do-

cent krakovské univerzity Rafal Syska.

Výroční cenu AČFK si osobně převzal zatím jen scenárista a spisovatel Vladimír Körner, jenž tu také se stručností a pesimismem sobě vlastním debatuje s diváky po svých filmech, které do programu sám vybral. „Říká se, že jen blázní lezou na světlo, aby si vychnutali chvíli slávy. Tohle je moje světlýčko na rozloučenou,“ uvedl při přebírání ocenění osmdesátník, který se festivalovému deníku Filmové listy svěřil, že už

přestal psát a dny tráví „kukáním do prázdna, hraním pasíansu nebo sledováním silničních sportů“.

Dnes na Filmovku přijíždí Bohdan Karásek, označený letos za svůj celovečerní debut *Karel, já a ty* na Cenách české filmové kritiky za objev roku. Slavnostní zahájení doprovodil zase Slávek Horák, který divákům osvětlil, že jeho novinka *Havel* nemá být politická a že jednoduchá a přehledná je záměrně. Přijeli i Jiří Havelka a Štěpán Altrichter, z českých

„Světýlko na rozloučenou.“ Pesimistický laureát Vladimír Körner. FOTO ČTK

tvůrců se čeká ještě na Václava Marhoula, Bohdana Slámu nebo Šimona Šafránka.

Kromě česko-slovenských a východoevropských novinek diváci houfně chodí na nové izraelské filmy, které LFŠ představuje v rámci fokusu na festivalově úspěšné kinematografie, populární jsou i půlnoční filmy tzv. vulgárních autorů či grotesky Bustera Keatona s živým hudebním doprovodem. V sekci Neznámý voják Filmovka představuje hollywoodského komika Danny-

ho Kaye, jehož absurdní veselohry fungují v tradičně horkém Hradišti jako dobrý oddech.

„Je to vítězství ducha nad hmotou,“ komentuje dosavadní průběh Filmovky její programová ředitelka Iva Hejlíčková. „Jsem dojatá, že lidi přijeli, i když se na ně ze všech stran valí varování, a že jsou disciplinovaní. Každý má roušku, i v tomto počasí chodí do kina, poslouchají a zajímají se, takže je vidět, že lidi potřebují i jiné zprávy než ty, kolik se nakazilo lidí.“

Romeo, Julie a Radiohead v Brně

BRNO Slavný příběh milenců z Verony a rockovou hudbu skupiny Radiohead spojuje baletní představení *Radio and Juliet*, které dokončuje Národní divadlo Brno. V sobotu se konala odložená premiéra jako dozvuk sezony poznamenané pandemií koronaviru.

Balet *Radio and Juliet* se řadí k nejuspěšnějším choreografiím sedmačtyřicetiletého Edwarda Cluga. Nesnaží se věrně převyprávět slavný příběh Williama Shakespeara, ale spíše nabídnout publiku jinou perspektivu. „Dalo by se říci, že naše představení začíná ve chvíli, kdy Julie spatří vedle sebe ležet mrtvého Romea. Abych to upřesnil, příběh ve skutečnosti dále rozpracováváme pozpátku, skoro jako retrospektivně nějaké nenaplněné lásky,“ popsal Clug v tiskové zprávě.

Choreografie pro jednu tanečnici a šest tanečníků vznikla v roce 2005 pro umělce z Mariboru. V následujících 15 letech vidělo *Radio and Juliet* publikum v Evropě, Asii i Severní Americe.

Clug, původem Rumun, který se prosadil ve Slovinsku, má za sebou úspěšnou taneční kariéru. Nyní jako choreograf spolupracuje s předními evropskými soubory, třeba ve Stuttgartu, Curychu a Moskvě. Spolupracuje také s Nizozemským tanečním divadlem. Radiohead patří k nejuspěšnějším britským rockovým kapelám posledních desetiletí. Skladby skupiny zazněly také v neotřelém filmovém zpracování Shakespeara dramatu z roku 1996. Clug už dlouho náleží k fanouškům skupiny. čtk

Aspoň na chvíli přinášet radost

Publikum zná **Marku**

Míkovou spíše z kapely Zuby nehty, jako autorku knížek pro děti, herečku a divadelní režisérku. Její hlavní činností se však stalo sdružení Loutky v nemocnici, které právě slaví 15. výročí novým albem *Divočiny*.

TOMÁŠ S. POLÍVKA

LN Sdružení Loutky v nemocnici potěší hospitalizované děti až 700 vystoupeními ročně. Určitě nestíháte všechna. Jak často sama hrajete?

Zdaleka nejsem v všech představení. Hrají tak jednou dvakrát za týden. Jsem předsedkyně našeho spolku, a tak plánuji a koordinuji vystoupení, starám se o kombinaci dvojic hudebníků a herec a vysílám je střídavě do různých nemocnic po celé republice, aby děti neviděly opakovaně stejné vystoupení. Ale hrání je pro mě moc důležité, protože okamžitě sama vidím, co funguje a co naopak skřípe, a mohu naše návštěvy upravovat, domýšlet, vylepšovat.

V poslední době mi připadá, že Loutky v nemocnici jsou mojí hlavní činností. Právě kvůli organizační práci. Máte-li koordinovat pětadvacet lidí, spolkně to hodně času. Navíc většinu představení režiruji nebo na ně nějak dohlížím. I když se třeba částečně improvizuje, musí se předem zkoušet. A když třeba chystáme CD, jde o každodenní práci.

LN Ještě nedávno jste přítomní řídila, že nejvíc sama sebe vnímáte jako spisovatelku.

Pořád platí, že v těhle vězích živo-

Divočiny. Všechny písničky na novém albu pocházejí z představení, která se hrají v nemocnicích. FOTO TOMÁŠ MATĚJOVSKÝ

ta nalézám v psaní největší radost i invenci. Úplně se tetelím bláhem, když se mi podaří ukrojit trochu času na psaní. Jakmile mě něco napadne a začnu pracovat na knížce, říkám si, zase jsem doma, sláva. Vlastně jsem díky vynucenému volnu během koronavirové krize dopsal další knížku – *Kabát a kabelka*. Nápad jsem nosila v hlavě velmi dlouho a příběhy těch dvou jsem měla jak v počítači, tak v různých sešitech. Kniha by měla vyjít příští rok. Rozepsanou mám další knížku, pracovně nazvanou *Stromy*. Stromy jsou se svojí dlouhověkostí a jistým druhem pomalé paměti v letokruzích úžasné. My se sice tváříme, že jsou naprosto všední, protože jsou pořád s námi, ale mě fascinují. Nabízejí spoustu příběhů.

LN Patnáct let Loutek v nemocnici musí znamenat ohromný vývoj jak pro vás, tak v přístupu zdravotnických zařízení

la. Hned je jasné, že chodit může. Tuhle informací může pak lékař použít. I rodiče bývají nadšení, protože vidí, že to funguje. Včera jsme byli na ambulanci hematologie, kde děti čekají na vyšetření strašně dlouho a jsou pochopitelně v úzkosti a ve stresu. Když tam vtrhneme se slovy, „kdo si chce zazpívat, tak může, tady jsou chrasťáka“, hned vidíte, jak se ta očička rozsvítí a stres odplyne.

LN Setkání s mnohdy velmi smutnými příběhy musí být i pro vás náročné.

Hodně si o všem povídáme. Jedna z nás je psychoterapeutka a navrhla možnost návštěvy u jedné kolegyně psychologičky, kdyby někdo z nás pocítil, že si nosí smutné příběhy domů a zraňují ho, nebo si naopak staví kolem sebe zdi a ztrácí citlivost. Ale zatím se nikdo neobjednal. Myslím, že až už člověk řeší cokoliv smutného, a někdy se mu může chtít i brečet, přece si odnáší radost. Nikdy to není zbytečné, vždy alespoň na okamžik rozptýlí tíživou situaci a pomůže. A to je úžasné.

LN Z nového alba *Divočiny* cítíme i vliv dalších účinkujících, ale velmi evokuje dětské písně vaší kapely Zuby nehty.

Určitě to tak musí být, protože většinu písniček jsem napsala já. Všechny pocházejí z představení, která v nemocnicích hrajeme, jen jsou trochu dotvořené, prodloužené či doaranžované, aby obstály na CD. Řada z nich pro nahrávání získala další sloky. Zároveň se ale na desce podílely osobnosti z různých žánrů, třeba Jaromír František Fumas Palme z kapely Původní Bureš, Jirka Hodina z Mantabunu, hudebnice Pavla Jonssonová, písničkářky Terezie Bergmannová a Sylvie Křobová, úžasný klavír-

rista Zdeněk Havlíček, moji synové Kryštof a Matyáš ze skupin Iritující Pýchora a Představy, postavy a další. Udělalo mi velkou radost, jak invenčně a s nadšením do toho šli, takže už nejde o písničku jednoho autora.

LN Zvláště zábavná je píseň *Babky*. Koresponduje s kulturní sérií skladeb *Paní I, II až x od Zuby nehty*, souhlasíte?

Možná to tak trochu je. Napsala jsem loni knížku *Babky* – odtud pochází text. No a babky jsou pochopitelně tak trochu paní – tedy ony paní ze Zuby nehtů. Já, Pavla Jonssonová a Hana Repová, které pořád baví spolu blbnout, teď zrovna v Loutkách v nemocnici.

LN Stíháte vlastně ještě Zuby nehty?

Zuby nehty stále příležitostně hrají, přestože sestava se opět hodně proměnila. Netlačíme na to, abychom vystupovaly každý týden, ale pořád nám muzika dělá radost, ale pořád nám muzika dělá radost a myslím, že tu naši poslední desku ještě nahrajeme. Každopádně ji máme připravenou a v říjnu plánujeme jít do studia.

LN K tomu ještě občas hrajete sama – třeba v rámci sdružení *Osamělí písničkáři*.

Do Osamělých písničkářů mě přitáhl Caine z kapely Znouzectnost v době, kdy to vypadalo, že Zuby nehty s hraním definitivně končí. Potkal mě a povídá: Ty přece nemůžeš přestat vystupovat! Jsem vděčná, že mě do spolku přijali, a líbí se mi, jak ho Jan Burian organizuje. Motivovalo mě to, abych dokončila pár rozpracovaných písní a napsala si další repertoár, který se z velké části liší od toho, který hrají se Zuby nehty.

Autor je hudební publicista